

**ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM
W DIECEZJI ZIELONOGÓRSKO-GORZOWSKIEJ**

VADEMECUM

Gorzów Wielkopolski – Zielona Góra 2012

Tekst niniejszego „Vademecum” został przyjęty na jesiennym spotkaniu liderów i pasterzy grup modlitewnych 8 września 2012 r. w Paradyżu.

WPROWADZENIE

Niniejsze *Vademecum* określa podstawowe kwestie dotyczące funkcjonowania Odnowy w Duchu Świętym w Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej. Stanowi ono praktyczną pomoc zwłaszcza dla liderów i pasterzy charyzmatycznych grup modlitewnych. Nie należy go traktować jako zbioru obowiązujących przepisów, ale jest to raczej zestaw wskazań i propozycji będących owocem wspólnego doświadczenia zielonogórsko-gorzowskiej Odnowy w Duchu Świętym.

CO TO JEST ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM?

Odnowa w Duchu Świętym (zwana też katolicką odnową charyzmatyczną) jest łaską odnowienia w Duchu Świętym daną jednostkom i grupom. Nie posiada jednego założyciela ani grupy założycieli, nie ma też listy członków. Stanowi fenomen o światowym zasięgu i przybiera rozmaite formy organizacji i działania (grupy modlitewne, wspólnoty, szkoły ewangelizacji, stowarzyszenia, zgromadzenia zakonne, seminaria, wydawnictwa i in.), często zupełnie od siebie niezależne, znajdujące się na różnych etapach rozwoju, o różnorodnie rozłożonych akcentach. Ich wzajemne relacje polegają bardziej na swobodnym zrzeszaniu się, dialogu i współpracy niż na tworzeniu ściśle zintegrowanej i uporządkowanej struktury. Przywództwo natomiast wyraża się raczej w zaoferowaniu służby tym, którzy tego pragną, niż w rządzeniu. Tym niemniej, wszystkie osoby i grupy zaangażowane w Odnowę w Duchu Świętym dzielą to samo podstawowe doświadczenie oraz realizują te same ogólne cele.

Podstawowe cele Odnowy w Duchu Świętym:

1. Troszczyć się o dojrzałe i ciągle osobiste nawrócenie ku Jezusowi Chrystusowi, Panu i Zbawicielowi.
2. Troszczyć się o zdecydowane osobiste przyjęcie osoby, obecności i mocy Ducha Świętego. Te dwie duchowe łaski są często doświadczone łącznie w tym, co w różnych częściach świata jest nazywane chrztem w Duchu Świętym, wylaniem Ducha Świętego, bądź odnowieniem w Duchu Świętym. Rozumiane są najczęściej jako osobiste przyjęcie łask chrześcijańskiej inicjacji i jako uzdolnienie do osobistej chrześcijańskiej służby w Kościele i świecie.
3. Troszczyć się o przyjmowanie i korzystanie z darów duchowych (charyzmatów) nie tylko w katolickiej odnowie charyzmatycznej, ale również szerzej w Kościele. Te dary, zwyczajne i nadzwyczajne, są obecne obficie wśród wiernych świeckich, zakonników i duchownych. Ich właściwe zrozumienie i używanie, zharmonizowane z innymi elementami życia Kościoła, jest dla chrześcijan źródłem siły w ich drodze do świętości i w pełnieniu ich misji.
4. Troszczyć się o dzieło ewangelizacji w mocy Ducha Świętego, w tym ewangelizacji niewierzących, reewangelizacji nominalnych chrześcijan, ewangelizacji kultury i struktur społecznych. Katolicka odnowa charyzmatyczna szczególnie troszczy się o udział w misji Kościoła przez głoszenie Ewangelii słowem i czynem, dawanie świadectwa o Jezusie Chrystusie w życiu osobistym oraz przez te dzieła wiary i sprawiedliwości, do których każdy jest powołany.

5. Troszczyć się o stały wzrost świętości poprzez właściwą integrację akcentu kładzionego na charyzmaty z pełnią życia Kościoła. Dokonuje się to poprzez udział w bogatym życiu sakramentalnym i liturgicznym, docenianie katolickiej tradycji modlitwy i duchowości oraz stałe pogłębianie znajomości katolickiej doktryny pod kierunkiem Nauczycielskiego Urzędu Kościoła, jak również poprzez uczestnictwo w realizacji duszpasterskiego planu Kościoła.

GRUPA MODLITEWNA I JEJ DZIAŁALNOŚĆ

Co to jest grupa modlitewna?

Grupa modlitewna jest grupą wiernych, którzy doświadczyli łaski odnowienia w Duchu Świętym lub aspirują do jej przyjęcia, a ich wzajemne relacje są budowane wokół regularnych spotkań modlitewnych i innych wspólnych działań. Do grupy modlitewnej należą zazwyczaj osoby przynależące do tej samej parafii, ewentualnie do kilku parafii sąsiednich.

Przynależność do grupy modlitewnej ma charakter nieformalny. Każdy zainteresowany może przyjść na spotkanie modlitewne i brać udział w innych przedsięwzięciach podejmowanych przez grupę.

Grupa modlitewna, będąc pewną formą wspólnoty chrześcijańskiej, przynajmniej w stanie zaczątkowym, zapewnia tym, którzy biorą udział w jej życiu, podstawowe środki duchowego wzrostu. Do środków tych należy zaliczyć przede wszystkim: charyzmatyczne spotkania modlitewne, seminaria nowego życia w Duchu Świętym, troskę lidera i duszpasterską opiekę pasterza, inicjatywy służące pogłębieniu wzajemnych relacji członków grupy, działania apostołskie.

Każda grupa modlitewna posiada właściwą jej specyfikę, zwaną często charyzmatem grupy modlitewnej. Charyzmat ten znajduje odzwierciedlenie w nazwie przyjętej przez grupę. Wskazane jest, by każda grupa opracowała w formie pisemnej własną charakterystykę oraz wynikające z niej specyficzne zadania apostołskie. Opracowanie to powinno być dobrze znane każdemu uczestnikowi spotkań modlitewnych, a zwłaszcza liderowi, pasterzowi i ich najbliższemu współpracownikowi. Należy również pamiętać, że charyzmatu grupy nie rozeznaje się raz na zawsze, ale nieustannie należy go poddawać weryfikacji i w razie potrzeby korygować oraz uzupełniać.

Dojrzałe i duże grupy modlitewne mogą się przekształcić we wspólnoty przymierza. Struktury te wiążą się z bardziej sformalizowaną przynależnością i większymi wymaganiami w stosunku do swoich członków. Zapewniają jednak również solidniejszą formację chrześcijańską i podejmują bardziej odpowiedzialne i zakrojone na szerszą skalę działania apostołskie.

Spotkanie modlitewne

Charyzmatyczne spotkanie modlitewne stanowi podstawową formę działalności grupy modlitewnej. Ze spotkań tych nie należy więc zbyt łatwo rezygnować, ani zastępować ich innymi formami modlitwy wspólnotowej. Przyjęło się, że grupy modlitewne organizują spotkania modlitewne raz na tydzień.

Należy się troszczyć o zachowanie charyzmatycznego charakteru spotkań modlitewnych. Ich stałym elementem powinna być spontaniczna modlitwa (zwłaszcza mająca charakter uwielbienia oraz wstawiennictwa) w formie modlitwy równoczesnej, dzielenia się modlitwą i śpiewu; lektura Pisma św., nauczanie i dzielenie się osobistym świadectwem. Na charyzmatycznym spotkaniu modlitewnym należy obficie korzystać z charyzmatów (w tym szczególnie z daru języków i darów proroczych).

Formalne nauczanie (przepowiadanie) jest zadaniem duszpasterza lub wyznaczonych przez niego osób świeckich odznaczających się właściwą wiedzą, dojrzałością i doświadczeniem. Należy jednak pamiętać, że – zgodnie z charakterem charyzmatycznego spotkania modlitewnego – każdy uczestnik może na nim zabrać głos i wygłosić spontaniczne świadectwo, zachętę, pouczenie lub skomentować krótko fragment Pisma św. Rozeznanie w tej kwestii należy do osoby

odpowiedzialnej za prowadzenie spotkania modlitewnego.

Seminarium nowego życia w Duchu Świętym

Seminarium nowego życia w Duchu Świętym to zazwyczaj kilkutygodniowy program ewangelizacyjny przygotowujący do przyjęcia łaski chrztu w Duchu Świętym. Dla każdej grupy modlitewnej seminarium to powinno stanowić podstawowe i często wykorzystywane narzędzie do dzielenia się z innymi doświadczeniem odnowienia w Duchu Świętym. Zdolność do regularnego organizowania seminarium jest oznaką dojrzałości grupy. Z tego powodu w każdej grupie modlitewnej należy organizować seminarium przynajmniej raz w roku.

Małe grupy dzielenia

Większe grupy modlitewne mogą zachęcać swoich członków do dodatkowych spotkań w małych grupach dzielenia. Te małe grupy, liczące od kilku do maksymalnie kilkunastu osób, służą pogłębianiu wzajemnych relacji, okrywaniu charyzmatów i pomagają angażować się w rozmaite posługi. Mają też charakter ewangelizacyjny. Każda mała grupa powinna mieć swojego animatora, który wykonuje swoje zadanie w jednościsli z liderem i pasterzem całej grupy modlitewnej.

LIDER

Lider jest osobą stojącą na czele grupy modlitewnej. Do zadań lidera należy:

- troska o właściwe bieżące funkcjonowanie grupy, zwłaszcza o regularne organizowanie spotkań modlitewnych i seminariów nowego życia w Duchu Świętym;
- rozeznawanie – we współpracy z pasterzem i grupą pastoralną – drogi dalszego rozwoju grupy oraz opracowywanie odpowiedniego programu formacji i działań apostolskich (najlepiej w cyklu rocznym);
- troska o harmonijny rozwój i nieustanny wzrost grupy (pogłębianie wzajemnych relacji, rozwiązywanie konfliktów, pozyskiwanie nowych członków);
- budowanie dobrych relacji z pasterzem grupy modlitewnej i proboszczem parafii;
- troska o własną formację;
- pogłębianie relacji z innymi liderami i grupami modlitewnymi oraz koordynatorami rejonów i koordynatorami diecezjalnymi.

Lider ma obowiązek złożyć koordynatorom diecezjalnym roczne sprawozdanie dotyczące funkcjonowania grupy modlitewnej. Sprawozdanie to składa się w formie pisemnej, na specjalnie opracowanym formularzu, w terminie wyznaczonym przez koordynatorów diecezjalnych, zazwyczaj po zakończeniu letniego okresu wakacyjnego.

Ustanawianie lidera

Szanując zwyczaje, jakie ukształtowały się w poszczególnych grupach modlitewnych, jak również pozostawiając im opracowanie szczegółowych zasad uwzględniających lokalną specyfikę, proponuje się następujące normy ogólne związane z ustanawianiem liderów.

- Kadencja lidera trwa, w zależności od miejscowych tradycji, od trzech do pięciu lat. Funkcje lidera można pełnić przez nieograniczoną liczbę kadencji. Należy jednak pamiętać, że każdorazowo przed upływem bieżącej kadencji należy zorganizować nowe wybory.
- Pod koniec kadencji ustępujący lider przedstawia całej grupie modlitewnej sprawozdanie z pełnienia swojej funkcji.
- Organizowaniem wyborów lidera i ich przeprowadzeniem zajmuje się zespół pastoralny lub – jeśli go nie ma – specjalnie powołana komisja.
- Prawo do przedstawiania kandydatów na funkcję lidera ma każdy stały uczestnik spotkań

- modlitewnych.
- Kandydować do objęcia funkcji lidera może osoba, która odznacza się dojrzałością ludzką i chrześcijańską, prowadzi intensywne życie duchowe, jest gorliwie i od dłuższego czasu zaangażowana w działalność grupy modlitewnej, cieszy się dobrą opinią wśród duszpasterzy i innych członków grupy, posiada zdolności organizacyjne i przywódcze oraz wyraża zgodę na kandydowanie.
 - Wyborów nowego lidera dokonuje się w wyznaczonym i zapowiedzianym odpowiednio wcześniej terminie. W zależności od lokalnych zwyczajów lidera wybiera się przez głosowanie lub losowanie. W każdym przypadku wybór należy poprzedzić modlitwą do Ducha Świętego. W przypadku głosowania zaleca się uzyskanie bezwzględnej większości głosów (50% + 1).
 - Wybrany lider powinien zostać zaakceptowany przez pasterza i proboszcza parafii, którzy oceniają jego zdadność do przewodzenia grupie modlitewnej.
 - W uzasadnionych przypadkach lider może zostać odgórnie ustanowiony przez proboszcza parafii lub pasterza grupy modlitewnej. O odgórnym wyznaczeniu lidera oraz o jego powodach należy powiadomić koordynatorów diecezjalnych.

Formacja lidera

Każdy lider powinien troszczyć się o swoją formację. Ta indywidualna formacja obejmuje przede wszystkim stałą troskę o pogłębianie życia duchowego (modlitwa, lektura duchowa, sakramenty), zdobywanie wiedzy teologicznej oraz praktycznych umiejętności z zakresu kierowania grupą modlitewną. Ponadto każdy lider powinien w miarę możliwości raz w roku brać udział w rekolekcjach zamkniętych.

Ważnym źródłem zdobywania wiedzy teologicznej jest lektura. Oprócz częstego, regularnego i połączonego z modlitwą czytania Pisma św. lider powinien troszczyć się o możliwie integralne poznanie doktryny wiary. Autentycznym narzędziem do poznania wiary Kościoła jest przede wszystkim *Katechizm Kościoła Katolickiego*. Ci, którym ta lektura może sprawiać trudności, powinni korzystać z *Kompendium Katechizmu Kościoła Katolickiego*, albo – jeszcze lepiej – z *YouCat. Katechizmu Kościoła Katolickiego dla młodych*. Ponadto, do podstawowej literatury, której poznanie zaleca się liderowi należą tzw. Dokumenty z Malines, czyli publikacje opracowane głównie przez kard. J. Suenensa poruszające podstawowe kwestie związane z odnową w Duchu Świętym.

Lider powinien również chętnie korzystać z formacji proponowanej przez koordynację krajową i diecezjalną (ogólnopolskie czuwanie Odnowy w Duchu Świętym na Jasnej Górze, diecezjalny Dzień Wspólnoty, diecezjalne i rejonowe spotkania formacyjne).

Inne szczególne posługi w grupie modlitewnej

Poza wyznaczeniem lidera w grupie modlitewnej może zaistnieć potrzeba ustanowienia innych osób, którym powierza się pewną część odpowiedzialności za funkcjonowanie grupy (np. kierowanie tzw. grupą dzielenia) lub koordynowanie jakiejś specjalnej posługi (np. lider muzyczny, lider posługi wstawienniczej). Osoby te zwyczajowo nazywane są animatorami.

Animatorów ustanawia lider grupy modlitewnej, po uzyskaniu aprobującej opinii zespołu pastoralnego i w ścisłym porozumieniu z pasterzem. Funkcja animatora jest związana z wypełnianiem określonego zadania w grupie modlitewnej, ustaje więc w momencie zakończenia tego zadania.

Formacja animatorów oraz czuwanie nad ich posługą jest zadaniem lidera i pasterza. Animatorom zaleca się podobne środki formacji jak te, które wyżej wskazano liderom.

PASTERZ

Pasterzem grupy modlitewnej jest prezbiter wyznaczony przez proboszcza parafii. Pasterz nie musi utożsamiać się z doświadczeniem Odnowy w Duchu Świętym. Oczekuje się od niego, iż otoczy grupę modlitewną życzliwą troską duszpasterską, uszanuje jej charyzmatyczny charakter i nie będzie jej prowadził w kierunku jakiegś innej duchowości.

Minimalne zaangażowanie pasterza powinno przejawiać się poprzez:

- obecność na cotygodniowych spotkaniach modlitewnych i innych formach działalności grupy;
- wspieranie lidera w kierowaniu grupą;
- troskę o zachowanie przez grupę katolickiego charakteru grupy (zwłaszcza poprzez czuwanie nad ortodoksyjnością proponowanego w niej nauczania);
- uczestnictwo w spotkaniach pasterzy organizowanych przez koordynację diecezjalną.

Relacja między pasterzem a liderem

Relacja między liderem i pasterzem stanowi szczególnie delikatną kwestię. Jej szczegółowe ukształtowanie zależy od konkretnych okoliczności i tradycji danej grupy. W przybliżeniu można wyróżnić dwa modele tej relacji.

W modelu pierwszym lider jest rzeczywistym przywódcą grupy modlitewnej i to na nim spoczywa zasadnicza odpowiedzialność za jej funkcjonowanie i rozwój. W tej sytuacji pasterz sprawuje nadzór nad grupą i troszczy się o jej harmonijne włączenie w życie i działalność parafii. Model ten zapewnia stabilność grupie modlitewnej, nawet wówczas, gdy dochodzi do częstych zmian duszpasterza. Stawia jednak bardzo duże wymagania liderowi. Jeśli lider nie dorasta do swej roli lub uchyla się od brania pełnej odpowiedzialności za grupę, to popada ona w stagnację i zaczyna zamierać.

Drugi model wzajemnych relacji między liderem a pasterzem charakteryzuje się tym, że to pasterz sprawuje rzeczywiste przywództwo w grupie modlitewnej. W tej sytuacji lider jest kimś w rodzaju asystenta lub zastępcy. Ten model sprawdza się w grupach mało dojrzałych, nie do końca ukształtowanych, pod warunkiem jednak, że pasterz sam jest osobiście zaangażowany w odnowę w Duchu Świętym. Tam, gdzie stosuje się ten model przywództwa, grupie grozi niebezpieczeństwo rozpadu, a przynajmniej poważnego kryzysu, w przypadku odejścia pasterza.

Biorąc pod uwagę wady i zalety obu modeli, należy dążyć do przyjęcia we wszystkich grupach modlitewnych pierwszego z nich. Model drugi trzeba traktować jako rozwiązanie przejściowe, do stosowania w przypadku grup, które dopiero powstają lub przeżywają jakiś kryzys.

GRUPA PASTORALNA

Grupa pastoralna wspiera lidera w kierowaniu grupą, dzieląc z nim odpowiedzialność za jej funkcjonowanie i wraz z nim podejmując rozeznawanie planowanych działań.

Skład grupy pastoralnej powinien odpowiadać liczebności grupy modlitewnej. Członkami zespołu pastoralnego, oprócz lidera i duszpasterza, powinny być inne osoby z grona uczestników spotkań modlitewnych, wyznaczone przez lidera w porozumieniu z duszpasterzem. Przy powoływaniu członków grupy pastoralnej należy brać pod uwagę przede wszystkim tych, którzy podejmują odpowiedzialność za ważniejsze posługi w grupie modlitewnej: lidera muzycznego, lidera proroków, lidera wstawienników itd.

Zespół pastoralny ustępuje wraz z odejściem lidera. Nowy lider powołuje nowy zespół pastoralny.

KOORDYNACJA DIECEZJALNA

Koordinacja diecezjalna nie jest strukturą władzy lecz posługą, której celem jest udzielanie wsparcia i pomocy poszczególnym grupom modlitewnym, koordynacja działań podejmowanych przez nie działań oraz ich reprezentowanie wobec Kościoła lokalnego.

Do szczególnych zadań koordynacji diecezjalnej należy troska o jedność grup modlitewnych w diecezji, organizowanie spotkań formacyjnych dla liderów, podejmowanie misji mediacyjnych w sytuacjach sporów i konfliktów, troska o zachowywanie łączności z biskupem diecezjalnym, współpraca z Krajowym Zespołem Koordynatorów.

W celu zapewnienia środków finansowych niezbędnych dla funkcjonowania koordynacji diecezjalnej wszystkie grupy modlitewne przekazują na jej potrzeby roczną składkę w wysokości określonej wspólnie przez koordynatorów diecezjalnych, liderów i pasterzy na dorocznym spotkaniu formacyjnym.

Koordinatory diecezjalni

Zgodnie z zasadami przyjętymi przez Odnówę w Duchu Świętym w Polsce w każdej diecezji wyznacza się dwóch koordynatorów diecezjalnych. Jednym z nich jest prezbiter mianowany w sposób wolny przez biskupa diecezjalnego. Drugim – osoba świecka, zaproponowana przez grupy modlitewne i zaaprobowana przez biskupa diecezjalnego.

Kadencja koordynatora trwa cztery lata. Koordynator – prezbiter może pełnić swoją funkcję przez dowolną liczbę kadencji. Koordynator będący osobą świecką może sprawować swoją funkcję nie dłużej niż trzy kadencje bez przerwy.

W diecezji zielonogórsko-gorzowskiej koordynator reprezentujący grupy modlitewne jest wyłaniany w drodze wyborów, w których uczestniczą liderzy wszystkich grup modlitewnych. Każda grupa modlitewna poprzez swojego lidera ma prawa uprzedniego zgłaszania kandydatów. Listę kandydatów zamyka się na dwa tygodnie przez wyznaczonym terminem wyborów i podaje do wiadomości wszystkich grup modlitewnych. Do ważności wyborów wymaga się obecności co najmniej 2/3 uprawionych do głosowania. Wybory są tajne. Aby zostać wybranym na funkcję koordynatora, kandydat winien uzyskać bezwzględną większość głosów (50% + 1). Jeśli żaden z kandydatów nie uzyskał wymaganej większości, przeprowadza się kolejną turę głosowania. W drugiej turze biorą udział dwaj kandydaci, którzy uzyskali największą liczbę głosów w pierwszym głosowaniu.

Wybrany koordynator winien uzyskać akceptację biskupa diecezjalnego. Wniosek o taką akceptację przedkłada biskupowi koordynator – prezbiter. W przypadku, gdy biskup diecezjalny odmawia akceptacji wybór należy powtórzyć.

Koordinatory rejonowi

Ze względu na rozległość terytorialną diecezji zielonogórsko-gorzowskiej została ona podzielona na trzy rejony: głogowski, gorzowski i zielonogórski. W każdym z tych rejonów koordynatorzy diecezjalni, po konsultacji z grupami modlitewnymi danego rejonu, wyznaczają koordynatora rejonowego. Ma on za zadanie wspierać posługę koordynatorów diecezjalnych w odniesieniu do grup modlitewnych danego rejonu. Koordynator rejonowy wykonuje więc zadania zlecone przez koordynatorów diecezjalnych. Może również reprezentować grupy rejonu wobec koordynatorów diecezjalnych.

Koordynator rejonowy nie sprawuje władzy nad grupami modlitewnymi swojego rejonu, ale pełni wobec nich posługę analogiczną do tej, którą pełnią koordynatorzy diecezjalni wobec grup w całej diecezji.

Kadencja koordynatora rejonowego trwa cztery lata. Funkcję tę można pełnić przez dowolną liczbę kadencji.

Diecezjalny zespół pastoralny

Koordynatorzy diecezjalni i rejonowi tworzą razem diecezjalny zespół pastoralny. Dodatkowo zespół może zaprosić do swego grona jeszcze inne osoby. Należy jednak unikać zbytniego powiększania tego zespołu, gdyż zbyt duża liczba członków utrudnia w praktyce jego funkcjonowanie.

Zadania zespołu pastoralnego są analogicznego do zadań grupy pastoralnej w grupie modlitewnej.

Zasady organizowania spotkań diecezjalnych

Grupy modlitewne powinny powiadamiać koordynację diecezjalną o ważniejszych inicjatywach, które planują podjąć w najbliższym czasie. W planowaniu lokalnych przedsięwzięć należy brać pod uwagę kalendarz wydarzeń diecezjalnych.

Jeśli do prowadzenia spotkania, kongresu, rekolekcji, czy innych podobnych inicjatyw, grupy modlitewne pragną zaprosić mówcę, który jest osobą świecką, to warunkiem uzyskania zgody biskupa diecezjalnego jest przedstawienie pisemnej opinii biskupa miejsca zapraszanej osoby oraz pisemnej zgody na głoszenie Słowa Bożego (tzw. misji kanonicznej).

Spis treści

WPROWADZENIE.....	3
CO TO JEST ODNOWA W DUCHU ŚWIĘTYM?.....	3
GRUPA MODLITEWNA I JEJ DZIAŁALNOŚĆ.....	4
Co to jest grupa modlitewna?.....	4
Spotkanie modlitewne.....	4
Seminarium nowego życia w Duchu Świętym.....	5
Małe grupy dzielenia.....	5
LIDER	5
Ustanawianie lidera.....	5
Formacja lidera.....	6
Inne szczególne posługi w grupie modlitewnej.....	6
PASTERZ.....	7
Relacja między pasterzem a liderem.....	7
GRUPA PASTORALNA.....	7
KOORDYNACJA DIECEZJALNA.....	8
Koordynatorzy diecezjalni.....	8
Koordynatorzy rejonowi.....	8
Diecezjalny zespół pastoralny.....	9
Zasady organizowania spotkań diecezjalnych.....	9